

Sentencja

- 1) Artykuł 6 pkt 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że przewidziana przez ten przepis zasada koncentracji jurysdykcji w wypadku wielości pozwanych może znajdować zastosowanie w ramach powództwa, którego celem jest zasądzenie od nich solidarnie odszkodowania, oraz, w ramach tej odpowiedzialności, solidarnego zobowiązania do udzielenia informacji skierowanego przeciwko przedsiębiorstwom uczestniczącym w różny sposób pod względem geograficznym i czasowym w jednolitym i ciągłym naruszeniu zakazu karteli przewidzianego w prawie Unii i stwierdzonego w decyzji Komisji Europejskiej, i to nawet wtedy, gdy powód cofnął w międzyczasie pozew w stosunku do jedyne go spośród współpозwanych, który ma siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie członkowskim siedziby sądu, przed który wytoczono powództwo, chyba że zostanie stwierdzone, iż pomiędzy powodem i wspomnianym współpозwanym w chwili wniesienia pozwu istniała zмова mająca na celu sztuczne spowodowanie spełnienia przesłanek stosowania tego przepisu, względnie sztuczne utrzymanie stanu ich spełnienia.
- 2) Artykuł 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że w wypadku powództwa, w którym wobec pozwanych mających siedziby w różnych państwach członkowskich dochodzone jest roszczenie odszkodowawcze z tytułu stwierdzonego przez Komisję jednolitego i ciągłego naruszenia art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia o EOG, w którym pozwani uczestniczyli w kilku państwach członkowskich, w różnych miejscach i w różnym czasie, zdarzenie wywołujące szkodę nastąpiło osobno w odniesieniu do każdego z poszkodowanych podmiotów, tak że każdy z nich będzie mógł zgodnie z art. 5 pkt 3 rozporządzenia wytoczyć powództwo albo przed sądem miejsca, w którego obszarze właściwości kartel stanowiący przedmiot postępowania głównego został definitywnie zawarty, albo, w danym wypadku, przed sądem, w którego obszarze właściwości zawarte zostało szczególne porozumienie, które można zidentyfikować jako jedyne zdarzenie powodujące powstanie szkody, albo przed sądem, w którego obszarze właściwości leży siedziba danego przedsiębiorstwa.
- 3) Artykuł 23 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że w wypadku powództw o odszkodowanie z tytułu naruszenia art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia o EOG zezwala on na uwzględnienie zawartych w umowach o dostawy klauzul prorogacyjnych, nawet jeśli prowadzi to do wyłączenia zasad ustalania jurysdykcji przewidzianych w art. 5 pkt 3 lub art. 6 pkt 1 tego rozporządzenia, pod warunkiem że owe klauzule odnoszą się do sporów dotyczących odpowiedzialności wynikającej z naruszenia prawa konkurencji.

(¹) Dz.U. C 298 z 12.10.2013.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 13 maja 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 33 de Barcelona – Hiszpania) – Andrés Rabal Cañas/Nexea Gestión Documental SA, Fondo de Garantía Salarial

(Sprawa C-392/13) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Zwolnienia grupowe — Dyrektywa 98/59/WE — Pojęcie zakładu — Zasady obliczania liczby zwalnianych pracowników)

(2015/C 236/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n°33 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Andrés Rabal Cañas

Strona pozwana: Nexea Gestión Documental SA, Fondo de Garantía Salarial

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych należy interpretować w ten sposób, że przepis ten stoi na przeszkodzie przepisom krajowym wprowadzającym jako jedyną jednostkę referencyjną przedsiębiorstwo, a nie zakład, jeśli konsekwencją stosowania tego kryterium jest uniemożliwienie przeprowadzenia procedury informacji i konsultacji przewidzianej w art. 2–4 tej dyrektywy, w sytuacji gdy dane zwolnienia należałoby uznać za „zwolnienia zbiorowe” w świetle definicji przyjętej w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) rzeczony dyrektywy, gdyby jako jednostkę referencyjną przyjąć zakład.
- 2) Artykuł 1 ust. 1 dyrektywy 98/59 należy interpretować w ten sposób, że dla celów stwierdzenia, że dokonano „zwolnień grupowych” w rozumieniu rzeczony przepis, nie należy uwzględniać indywidualnych przypadków rozwiązania umów o pracę zawartych na czas określony lub na wykonanie zadania szczególnego, w sytuacjach gdy do rozwiązań tych dochodzi w dniu upływu terminu umowy lub w dniu wykonania owego zadania.
- 3) Artykuł 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 98/59 należy interpretować w ten sposób, że dla stwierdzenia istnienia zwolnień grupowych dokonanych w ramach umów o pracę zawartych na czas określony lub na wykonanie zadania szczególnego nie jest konieczne, aby powód zwolnień grupowych wynikał z tych samych ram grupowego zatrudniania na taki sam czas lub do wykonania takiego samego zadania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 7.9.2013.

**Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 4 czerwca 2015 r. – Stichting Corporate Europe
Observatory/Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec**

(Sprawa C-399/13 P) ⁽¹⁾

**(Odwołanie — Rozporządzenie nr 1049/2001 — Dostęp do dokumentów instytucji europejskich —
Dokumenty dotyczące negocjacji handlowych pomiędzy Unią Europejską a Republiką Indii — Pełny
dostęp — Odmowa)**

(2015/C 236/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Stichting Corporate Europe Observatory (przedstawiciel: S. Crosby, solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Clotuche-Duvieusart i I. Zervas, pełnomocnicy)

Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i J. Möller, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Stichting Corporate Europe Observatory zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 274 z 21.9.2013.